

Eller skulde Ministeriet være i Bestibelse af andre Oplysninger? Det vilde saa være dets Pligt at henvende sig til Rigsdagen og meddele disse Oplysninger paa en eller anden Maade og erhverve Rigsdagens Samthkke. Men at foretage Arbejder af den Natur og den Besøftning, dertil er der i Dieblirket — det vilde Alle indrømme — ingen Grund, og der findes heller ingen i Motiverne, men der findes tvertimod kun en almindelig Udtalelse om, at det kan være, der kommer Krig, og at det da var heldigt at sikkre sig. Med andre Ord der findes knap saa meget i disse Motiver, som der findes i Motiverne til et sædvanligt Lovforslag til Kjøbenhavns Befestning. Men det er ikke det, som kræves for at give saadanne Foranstaltninger den paatrængende Nødvendigheds karakter, som de skulle have for isølge Praxis at hjemle en forventet Tillægsbevillingslov. Men dertil kommer, at der ikke var fjerneste Grund for Regjeringen til at vente en Efterbevilling paa dette Omraade. Ganske vist siger Regjeringen meget kortfattet i sine Motiver, at Folkethinget afviste enhver Forhandling med Regjeringen om denne Sag, og der udvikles saa først, hvorledes man havde tænkt sig, at Folkethinget vilde benytte den Leilighed, der laa i Forelæggelsen af de militære Lovforslag, i Forelæggelsen af Forslaget om Kjøbenhavns Befestning til at gjøre Noget ved denne Sag inden 1ste April, men at Regjeringen blev overrasket ved, at dette ikke er sket, og at den som Folge deraf havde været nødt til at gaa denne Vej. Dernæst siger den, at det var navnlig Folkethingets Afvisning af enhver Forhandling om denne Sag, der bragte Regjeringen til at gjøre det. Men dette Referat er ikke aldeles korrekt. Folkethinget indskrænkede sig ikke blot til at afvise enhver Forhandling om denne Sag, men det vedtog en Dagsorden, hvori det udtrykkelig nedlagde Indsigelse imod Befestningsarbejderne, ikke blot nedlagde Indsigelse imod overhovedet at gaa ind paa Kjøbenhavns Befestning, men specielt ogsaa nedlagde Indsigelse mod de Befestningsarbejder, som under Ministeriets eller Privates Ledelse maatte blive foretagne uden Folkethingets Samthkke. Folkethinget reserverede sig altsaa den 1ste April saa tydeligt som muligt og gjorde det klart for Regjeringen, at i Tilfælde af egenmægtige Handlinger paa dette Omraade kunde Regjeringen ikke vente nogen Efterbevilling fra Folkethingets Side. Det var den ene manglende Forudsætning. Den anden Forudsætning for at anvende Tillægsbevilling, Efterbevilling, mangler ogsaa, og endelig mangler ogsaa det, som gjerne kunde betragtes som en tredje Forudsætning, men som jeg mener

egentlig henhører under de af mig nævnte „paatrængende Omstændigheder“, nemlig det, at Rigsdagen ikke kunde høres. Thi det er aldeles ubegrundet, naar noget Saadant antydes her i Motiverne. Ganske vist, selve Beslutningen vedtoges samme Dag, som Rigsdagen hjemsendtes, men for det Første var der ingen Grund til en saadan Hjemsendelse, og hvis dernæst Regjeringen mente, at der skulde ligge en saadan Grund i den konstitutionelle eller rettere antikonstitutionelle Politik, som den efterhaanden er kommen mere og mere fast ind i, og at den ikke af den Grund skulde være i Stand til at holde Rigsdagen inde, saa er der dog ikke Noget i Veien for at kalde Rigsdagen ind igjen til Behandling af dette Spørgsmaal, hvis den virkelig ansaa det som saa paatrængende nødvendigt, og hvis man vilde spare Rigsdagen for den Uleilighed, saa var der jo, efter hvad der er oplyst om den europæiske Situation, ikke det Fjerneste i Veien for at vente med Foranstaltningerne til September eller Oktober og vente med det Hele til Efteraaret. Efter hvad der foreligger, var der intet Presserende. Seg tvivler ikke om, at Regjeringen har følt sig overbevist om det Begrundede i det, den selv har skrevet, selv efter at den har læst det flere Gange igjennem; men selv om man skulde mene, at det har været Grunde, som for nogen upartisk Domstol skulde have den fjerneste Vægt, saa vil jeg tillade mig paa det Bestemteste at modsig det. Der findes i Alt, hvad der er anført, ikke en eneste holdbar Grund for disse Forventninger om Forviklinger. I Virkeligheden er Forholdet ogsaa dette, at det, der her er sket, er meget mere begrundet i den Politik, som Regjeringen er kommen ind paa og for Tiden fører; altsaa det er snarere virkelige, politiske Grunde, end det er af Hensyn til Landets Forsvar. Hvis Regjeringen havde ønsket konstitutionelt Arbejde, vilde den overordentlig let have fundet Midler til at sikkre Landet mod europæisk Fare uden at gribe til en Handling, som den maatte kunne sige sig selv maatte medføre et endnu stærkere Brud med Rigsdagen, end der var i Forveien. Dersom man vil forstaa, hvad her er sket, kan det ikke hjælpe at ty til Motiverne her. De forklare slet Intet; de undskyldte, og for de Fleste vilde de have den Virkning, at de i en forbausende Grad vilde vise, hvor lidt Grund der var til disse Foranstaltninger. Men vil man forstaa, hvad der er sket, og hvorfor det er sket, saa maa man se paa, hvad der er foregaaet som en politisk Handling og ikke som en Forsvarsforanstaltning. Det er en politisk Handling, der er en naturlig Konsekvens af den Po-